

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA
MÁSODIK SEKCIÓ

CSÁNICS kontra MAGYARORSZÁG ÜGY

(40293/06. sz. kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2011. március 1.

Ez a határozat végleges, de szerkesztői változtatás alá eshet.

A Csánics kontra Magyarország ügyben,
az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Tanácsként tartott ülésén, melynek tagjai voltak:
Ireneu Cabral Barreto, *Elnök*,
Dragoljub Popović
Sajó András, *bírák*
és Françoise Elens-Passos, *Szekció Hivatalvezető-helyettes*
2011. február 8-i zárt ülésén lefolytatott tanácskozását követően
az azon időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy, a Magyar Köztársaság ellen benyújtott kérelem (40293/06. sz.), amelyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény („az Egyezmény”) 34. cikke alapján egy magyar állampolgár, Csánics Sándor („a kérelmező”) 2006. július 20-án terjesztett a Bíróság elé.

2. A kérelmezőt Barbalics I., Budapesten praktizáló ügyvéd képviselte. A Magyar Kormányt („a Kormány”) Höltzl Lipót Képviselő képviselte a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztériumból.

3. 2009. november 9-én a Második Szekció Elnöke úgy határozott, hogy közli a panaszt a Kormánnyal. A Tizennegyedik kiegészítő jegyzőkönyvvel összhangban a kérelmet három bíróból álló Tanácsra szignálták ki.

A TÉNYEK

AZ ÜGY KÖRÜLMÉNYEI

4. A kérelmező 1955-ben született és Érden él.

5. 1998. november 27-én a kérelmező pert indított egy zártkörűen működő részvénytársaság ellen, kártérítést követelve az alperes által működtetett hotel területén történt baleset során a kérelmező által elszenvedett sérülések miatt. A vita alapvetően a fizetendő kártérítés összegével volt kapcsolatos.

6. 1999. július 7-i közbenső ítéletében a Budaörsi Városi Bíróság megállapította az alperes teljes felelősségét a balesetért. A Legfelsőbb Bíróság felülvizsgálati tanácsa 2002. április 30-án jogerősen helyben hagyta a határozatot.

7. Orvosszakértői vélemény beszerzését követően a Városi Bíróság 2003. november 5-én 102632 forint (370 euró) kártérítést ítélt meg a kérelmező számára. A kérelmező fellebbezett, mivel elégedetlen volt a megítélt összeggel. Megismételt eljárást követően a Pest Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság 2005. április 26-án jelentősen megemelte a kártérítés összegét.

8. 2006. január 30-án a Legfelsőbb Bíróság indoklással ellátott határozatban elutasította a kérelmező felülvizsgálati kérelmét. Az ügy érdemének részletes vizsgálatát követően megállapította, hogy a másodfokú ítélet nem volt az ügy érdemi elbírálására kihatóan jogszabálysértő. A határozat 2006. március 3-án került kézbesítésre.

A JOG

9. A kérelmező azt panaszolta, hogy az eljárás hossza összeegyeztethetetlen volt az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésében lefektetett "ésszerű idő" követelményével. A Kormány vitatta a panaszt, különösen azt terjesztve elő, hogy a kérelem megkésetten került benyújtásra, mivel a Pest Megyei Bíróság 2005. április 26-i határozata volt a jogerős hazai határozat, a kérelem azonban csak 2006. július 20-án, azaz több mint hat hónappal később került benyújtásra.

10. A Bíróság észrevételezi, hogy az eljárás ésszerűségének vizsgálata céljára a Bíróságnak minden olyan szintet figyelembe kell vennie, amely befolyásolhatta az ügy kimenetelét (ld. *Rosa Marques and Others v. Portugal* (dec.), no. 48187/99, 7 June 2001). Ezzel kapcsolatban a Bíróság megállapítja, hogy a jelen kérelem tekintetében a Legfelsőbb Bíróság 2006. március 3-án kézbesített, a kérelmezői igény érdemével indoklással ellátott határozatban foglalkozó határozata minősül végleges határozatnak (ld. *Szabó Béla kontra Magyarország*, 37470/06. sz., 2008. december 9., 16. bekezdés). Ezért a Kormány kifogását el kell utasítani. Továbbá, a Bíróság úgy véli, hogy a panasz nem nyilvánvalóan alaptalan az Egyezmény 35. cikkének 3. bekezdése szerinti értelemben. Továbbá megjegyzi, hogy semmilyen más alapon sem elfogadhatatlan. Ezért elfogadhatóvá kell nyilvánítani

11. A figyelembe veendő időszak 1998. november 27-én kezdődött és 2006. január 30-án zárult le. Ilyen módon három bírósági szinten hét évig és két hónapig tartott.

12. A Bíróság már többször megállapította az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdésének megsértését olyan ügyekben, amelyek a jelenlegihez hasonló kérdéseket vetettek fel (ld. *Frydlender v. France* [GC], no. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII). A benyújtott anyagokat megvizsgálva a Bíróság úgy véli, hogy a Kormány nem terjesztett elő olyan tényt vagy meggyőző érvet,

amely a Bíróságot a jelen körülmények között eltérő következtetés levonására bírná. A kérdéssel kapcsolatos esetjogára figyelemmel a Bíróság megállapítja, hogy az eljárás túlzottan hosszú volt, és nem felelt meg az “ésszerű idő” követelményének. Ezért az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését megsértették.

13. A kérelmező az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdése alapján az eljárás kimenetelét is panaszolta. Amennyiben a kérelmező panasza úgy értendő, hogy az a bizonyítékok hazai bíróságok általi értékelését és az eljárás eredményét érinti, úgy a Bíróság megismétli, hogy az Egyezmény 19. cikkének megfelelően feladata a Szerződő Államok által az Egyezménnyel kapcsolatban tett vállalások tiszteletben tartásának biztosítása. Különösen nem feladata a Bíróságnak, hogy a nemzeti hatóságok által állítólagosan elkövetett tény- vagy jogbeli tévedésekkel foglalkozzon, kivéve ha, és amennyiben e tévedések az Egyezményben védett jogokat és szabadságokat sérthették. Továbbá, miközben az Egyezmény 6. cikke biztosítja a tisztességes tárgyaláshoz való jogot, semmilyen szabályt nem állapít meg a bizonyítékok elfogadása vagy értékelése tekintetében, ezért ezeket a kérdéseket elsősorban a nemzeti jognak és a nemzeti bíróságoknak kell szabályozniuk (ld. *García Ruiz v. Spain* [GC], no. 30544/96, § 28, ECHR 1999-I). A jelen ügyben a Bíróság meggyőződött arról: az ügyiratok alapján nincs jele annak, hogy a bíróságok elfogultak voltak, vagy hogy az eljárás egyéb módon tisztességtelen volt. Ebből következően a panasznak ez a része nyilvánvalóan alaptalan az Egyezmény 35. cikkének 3. bekezdése szerinti értelemben, s ezt a részt az Egyezmény 35. cikkének 4. bekezdése alapján el kell utasítani.

14. Az Egyezmény 41. cikkére hivatkozva a kérelmező 37000 euró nem vagyoni kártérítést követelt. A Kormány vitatta az igényt. A Bíróság úgy véli, hogy a kérelmező nem vagyoni kárt szenvedett, s ilyen címen 2400 eurót ítél meg számára.

15. A kérelmező további 1375 eurót követelt a hazai bíróságok és a Bíróság előtt felmerült költségek és kiadások megtérítésére. A Kormány nem nyilvánított véleményt a kérdéssel kapcsolatban. A birtokában lévő információkra és esetjogára figyelemmel a Bíróság 1000 euró megítélését tartja ésszerűnek a különböző címeken felmerült költségek megtérítésére.

16. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális kölcsönkamatán kell alapulnia, amelyhez további három százalékpontot kell hozzáadni.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. Az eljárás túlzott hosszával kapcsolatos panaszt elfogadhatóvá, a kérelem többi részét elfogadhatatlanná *nyilvánítja*;

2. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését megsértették;

3. *Megállapítja*:

(a) hogy az alperes Államnak attól az időponttól számított három hónapon belül, amikor az ítélet az Egyezmény 44. cikkének 2. bekezdése szerint véglegessé válik, a kérelmező számára

(i) nem vagyoni kár tekintetében 2400 (kétezer-négyszáz) eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét,

(ii) költségek és kiadások tekintetében 1000 (egyezer) eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét

kell kifizetnie nemzeti valutában, a teljesítéskori átváltási árfolyam alkalmazásával;

(b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a teljesítés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatlábát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után.

4. A kérelmező igazságos elégtétellel kapcsolatos további igényeit *elutasítja*.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2011. március 1-jén, a Bíróság Eljárási Szabályzata 77. szabálya 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

Françoise Elens-Passos
Hivatalvezető-helyettes

Ireneu Cabral Barreto
Elnök